

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สังคมโลกในปัจจุบันเป็นยุคแห่งการสื่อสารไร้พรมแดน แต่ละสังคมประเทศมีการปฏิสัมพันธ์กันสามารถเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ประเทศต่าง ๆ ในทุก ๆ ภูมิภาคต่างมีนโยบายที่จะขยายการค้าระหว่างประเทศทั้งภายในภูมิภาคเดียวกันและระหว่างภูมิภาคทั่วโลก ดังนั้นจึงต้องมีการสร้างเครือข่ายระหว่างประเทศเพิ่มมากขึ้นเพื่อประโยชน์ในการร่วมมือกันในด้านต่าง ๆ รวมถึงประโยชน์ทางเศรษฐกิจด้วย โดยการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ (Economic Integration) เริ่มเกิดขึ้นในยุคหลังสงครามเย็น(Post-Cold War) ในปลายทศวรรษ 1980 ซึ่งโฉมหน้าของโลกได้เปลี่ยนแปลงจากความขัดแย้งทางอุดมการณ์การเมือง ระหว่างเสรีประชาธิปไตย และคอมมิวนิสต์ ไปสู่ความขัดแย้งทางเศรษฐกิจในรูปแบบสงครามการค้า ปรากฏการณ์ที่ตามมาคือมีการสถาปนากลุ่มทางเศรษฐกิจและการค้าเพิ่มเติมขึ้นเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจของภูมิภาคต่าง ๆ ซึ่งโดยส่วนมากเน้นการสร้างโครงสร้างพื้นฐานการให้ความสะดวกทางศุลกากรและการขนส่งที่ทำให้การค้าและการเคลื่อนย้ายทรัพยากรระหว่างกันสะดวกขึ้น

ปัจจุบันในภูมิภาคอาเซียน(ASEAN) ซึ่งเป็นคำย่อมาจาก Association of Southeast Asian Nations แปลเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการโดยกระทรวงการต่างประเทศของไทยว่า สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กำลังดำเนินการเพื่อจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน หรือ ASEAN Economic Community (AEC) ในปี 2015 (ASEAN Secretariat, 2009) ตามเป้าหมาย 4 ประการ ได้แก่ การเป็นตลาดเดียวและมีฐานการผลิตร่วมกัน การสร้างเสริมความสามารถในการแข่งขัน การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างเสมอภาค และ การบูรณาการเข้ากับเศรษฐกิจของโลก หากบรรลุตามเป้าหมายการรวมตัวทางเศรษฐกิจที่วางไว้ จะทำให้ประชาคมอาเซียนที่มีประชากรกว่า 566 ล้านคน มีขนาดผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) มากกว่า 1.73 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ (ศิริศกย เทพจิต, 2554 : 6) รวมกันได้อย่างสมบูรณ์ เป็นการสร้างสังคมภูมิภาคให้พลเมืองของทั้งสิบสมาชิกอาเซียนอยู่ร่วมกันฉันญาติมิตรในครอบครัวเดียวกันหรือชุมชนคนหมู่บ้านเดียวกันก่อให้เกิด สันติภาพ เสถียรภาพ ความมั่นคงทางการเมือง การพัฒนาทางสังคมวัฒนธรรม การกินดีอยู่ดีบนพื้นฐานของความเสมอภาค ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเศรษฐกิจ พลังต่อรองในเวทีระหว่างประเทศ ความไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างรัฐสมาชิก อันทำให้เกิดบรรยากาศที่สร้างสรรค์และเอื้อต่อความร่วมมือระหว่างกัน ทำให้สถานการณ์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้เปลี่ยนผ่านจากสภาวะแห่งความตึงเครียดและการเผชิญหน้าในยุคสงครามเย็นมาสู่ความร่วมมืออย่างใกล้ชิด (กรมอาเซียน, 2555)

สำหรับประเทศไทยซึ่งเป็นผู้นำทักษะด้านอุตสาหกรรมการผลิตและมีที่ตั้งเป็นจุดศูนย์กลางของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำความตกลงทางการค้าทั้งในระดับพหุภาคี (การเข้าร่วมเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก) ภูมิภาค และทวิภาคีมาเป็นระยะเวลานาน การทำความตกลงระดับภูมิภาคได้มีการขยายขอบเขตมากขึ้นในปัจจุบันทั้งในด้านจำนวนสมาชิกในกลุ่ม จำนวนข้อตกลงภายในกลุ่ม และการทำความตกลงระหว่างกลุ่มกับประเทศอื่น ๆ ซึ่งมีทั้งที่เกิดขึ้นแล้วและอยู่ระหว่างดำเนินการ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ความได้เปรียบด้านทักษะและตำแหน่งที่ตั้ง ขยายมูลค่าการค้าการเชื่อมโยงเส้นทางการคมนาคมระหว่างประเทศภายในกลุ่มประเทศต่างๆ ในภูมิภาคทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งนอกจากการทำการค้าในรูปแบบปกติที่มีการนำเข้าและส่งออกทางท่าเรือและท่าอากาศยานแล้ว ประเทศไทยยังสามารถทำการค้าชายแดนกับประเทศเพื่อนบ้านที่ตั้งโดยรอบ ที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศไทย 4 ประเทศ คือ พม่า ลาว กัมพูชา และมาเลเซีย รวม 5,582 กิโลเมตร ซึ่งติดต่อกับจังหวัดชายแดนของไทย 30 จังหวัด มีประชากรรวมกันถึงกว่า 89.2 ล้านคน มีช่องทางการค้าชายแดนในรูปแบบต่างๆ เช่น จุดผ่านแดนถาวร จุดผ่านแดนชั่วคราว และจุดผ่อนปรนจำนวน 72 แห่ง กระจายอยู่ใน 25 จังหวัดชายแดนทั่วประเทศ (Asean Development Bank: ADB, 2004) ซึ่งรัฐบาลไทยในหลายรัฐบาลได้เล็งเห็นความสำคัญในประเด็นเหล่านี้จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์ในระดับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง (คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554) ดังนี้

1.1.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2559) ในประเด็น ยุทธศาสตร์การสร้างเชื่อมโยงกับประเทศในภูมิภาคเพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและสังคมด้านการสร้างความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

1.1.2 ยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ (พ.ศ. 2555-2559) ในประเด็น การสร้างศักยภาพและความสามารถในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ การพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศ และ ความพร้อมของการรับการแข่งขันจากข้อตกลงระหว่างประเทศ

1.1.3 นโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (พ.ศ. 2555-2559) ในประเด็นการสร้างศักยภาพและความสามารถในการพัฒนาทางเศรษฐกิจ และ กลไกที่เหมาะสมในการพัฒนาเศรษฐกิจระหว่างประเทศเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจแห่งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN Economic Community)

1.1.4 นโยบายเร่งด่วนของรัฐบาล (พ.ศ. 2554-2559) ในประเด็น การสร้างความเชื่อมั่นและกระตุ้นเศรษฐกิจในภาพรวมเพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นแก่ภาคประชาชนและเอกชนในการลงทุนและบริโภค และ นโยบายพัฒนาการต่างประเทศและเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

จังหวัดอุบลราชธานีเป็นจังหวัดชายแดนไทยอีกจังหวัดหนึ่งซึ่งมีผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมการผลิตอยู่เป็นจำนวนมากและมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านกลุ่มอาเซียน

ถึง 2 ประเทศ คือ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และ กัมพูชาประชาธิปไตย ซึ่งปัจจุบันทั้งสองประเทศดังกล่าวจัดอยู่ในช่วงกำลังพัฒนาการค้าแบบก้าวกระโดด มีนโยบายเปิดทำการค้ากับต่างประเทศมากขึ้น จึงมีความต้องการสินค้าภาคอุตสาหกรรม ประเภทวัสดุก่อสร้าง เครื่องจักร อุปกรณ์ น้ำมันเชื้อเพลิง และสินค้าอุตสาหกรรมทั่วไปเพิ่มมากขึ้น และนอกจากนี้ยังมีการส่งผ่านวัตถุดิบข้ามผ่านไปยังประเทศที่ 3 อีกด้วย จึงทำให้ผู้เกี่ยวข้องด้านอุตสาหกรรมทุกภาคส่วนในจังหวัดอุบลราชธานี ทั้งหน่วยงานราชการ และเอกชนใน อุตสาหกรรมการผลิต อุตสาหกรรมบริการ เกษตรกร ผู้ค้าส่ง ผู้ค้าปลีก ตลอดจนแรงงานที่เกี่ยวข้องทั้งแรงงานภายในประเทศและแรงงานต่างด้าว มีการตื่นตัวในทุก ๆ ฝ่าย

ปัจจุบันจังหวัดอุบลราชธานีมีการลงทุนประกอบกิจการโรงงานอุตสาหกรรมที่อยู่ในความดูแลของอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี รวมทั้งสิ้น 919 แห่ง มูลค่าเงินลงทุนรวม 16,480,496,756 บาท มีการจ้างงาน 13,593 คน โดยมีกิจการอุตสาหกรรมเกษตรและอาหารเป็นอุตสาหกรรมหลัก (อุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี , 2556) โครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดอุบลราชธานีขึ้นอยู่กับภาคการขนส่งชายปลึก ภาคการเกษตร สาขาอุตสาหกรรม และสาขาขนส่งและการคมนาคม เป็นสำคัญ สำหรับภาวะเศรษฐกิจของจังหวัดอุบลราชธานีในต้นปี 2556 โดยรวมขยายตัวเมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่แล้ว สำหรับนโยบายระดับจังหวัดอุบลราชธานี ผู้ว่าราชการจังหวัด ประธานกรรมการที่ปรึกษาหอการค้าจังหวัดอุบลฯ ตัวแทนผู้ประกอบการ สมาชิกภาคีเครือข่ายทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และผู้เกี่ยวข้องกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง ได้จัดการประชุมเมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2554 ได้เสนอมติที่ประชุมผ่าน สภาพัฒน์ และ ธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย ในกรณีการวางแผนยุทธศาสตร์ต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนที่สำคัญ(สันติ บางอ้อ, 2555 : 3) ได้แก่

(1) การพัฒนาเส้นทางเชื่อมโยง คู่ขนานแนวพื้นที่เศรษฐกิจตะวันออก ตะวันตก (เวียดนาม ลาว ไทย พม่า) หรือ Para-EWEC เริ่มจาก (ทะเลจีนใต้) ที่ เว้ ดานัง คิวเียน (บิ่งดิ่งห์) เวียดนาม ผ่าน สาละวัน เซกอง อัดตะปือ 3 เส้นทางผ่านเมืองปากเซ (จำปาสัก) ลาว ชองแม็ก อุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ นครราชสีมา กรุงเทพฯ กาญจนบุรี ด่านพุน้ำร้อน ทวาย พม่า (ทะเลอันดามัน)

(2) การสร้างสะพานมิตรภาพไทย – ลาว แห่งที่ 5 ระหว่างจังหวัดอุบลฯ กับแขวงสาละวัน ที่อำเภอเขมราฐ และเมืองละครเพ็ง เพิ่มอีกแห่งหนึ่ง เพื่อเพิ่มศักยภาพ และโอกาสของจังหวัดอุบลราชธานี และกลุ่มจังหวัดอีสานใต้ ในการขยายตัวเชื่อมโยงกับประเทศเพื่อนบ้าน ด้านการค้า การลงทุน การท่องเที่ยวการเกษตร การขนส่ง ฯลฯ ตามกรอบยุทธศาสตร์อนุภาคลุ่มแม่น้ำโขง (ขวลิต องควานิช, 2554)

(3) การแก้ปัญหาด้านจำนวนแรงงานและคุณภาพแรงงานในพื้นที่เพื่อรองรับความเป็นศูนย์กลางการเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ สืบเนื่องมาจากข้อมูลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร โดยสำนักงานสถิติ แห่งชาติ ปี 2554 พบว่าประเทศไทยมี การจ้างงาน ทั้งสิ้นจำนวน 37.7 ล้านคน โดยภาพรวมผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทยทุกภาคส่วนได้ประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานโดยในปี 2555 มีความต้องการแรงงานทั้งสิ้น 395,567 คน และขาดแคลนแรงงาน 250,397 คนในจำนวนนี้เป็นความต้องการแรงงานในภาคการผลิตไม่ต่ำกว่า 50% (สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย, 2556) รวมถึงในจังหวัดอุบลราชธานีก็ประสบปัญหาเดียวกันเนื่องจาก ภาวะการจ้างงานมีการขยายตัว พิจารณาจากจำนวนผู้ประกันตนในระบบประกันสังคม 56,380 คน เพิ่มขึ้นร้อยละ 6.88 (สำนักงานประกันสังคมจังหวัดอุบลราชธานี: 2556)

นอกจากนี้ จังหวัดอุบลราชธานียังถูกกำหนดให้เป็นศูนย์กลางในการเปิดศูนย์ประชาสัมพันธ์ อาเซียน ณ สำนักประชาสัมพันธ์เขต 2 อุบลราชธานี เพื่อเป็นแหล่งข้อมูลความรู้ให้ประชาชนในพื้นที่ รับผิดชอบ 9 จังหวัด ได้แก่อุบลราชธานี ศรีสะเกษ สุรินทร์ บุรีรัมย์ ยโสธร ร้อยเอ็ด อำนาจเจริญ มุกดาหาร และนครพนม ให้มีความรู้ เข้าใจข้อมูลพื้นฐาน สร้างทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับความร่วมมือของ อาเซียน ส่งเสริมความตระหนักถึงประโยชน์ของการเป็นสมาชิกประชาคมอาเซียน เพื่อเตรียมความพร้อมประเทศไทยสู่ประชาคมอาเซียนอย่างเต็มตัวในปี 2558 อีกทั้งเพื่อให้เครือข่ายความร่วมมือด้านการประชาสัมพันธ์ นำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอาเซียนไปขยายผลต่อไป

เมื่อพิจารณานโยบายดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการวางแผนยุทธศาสตร์จะส่งผลกระทบต่อภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานี ทั้งด้านโอกาสในการขยายตลาดและใน ขณะเดียวกันคู่แข่งทางการค้าก็อาจเพิ่มมากขึ้นด้วย ซึ่งในขณะนี้การตื่นตัวทางการประชาสัมพันธ์ให้ ความรู้และการเตรียมพร้อมในภาคอุตสาหกรรมยังถือว่าน้อยมาก โดยปัญหาคือยังขาดเจตคติใน ความเป็นเจ้าของ (sense of ownership) ขาดความตระหนักในการมีส่วนร่วม (sense of participating) ทำให้ความเป็นประชาคมอาเซียนไม่เกิดขึ้นภายในจิตใจของคนอาเซียนรวมทั้งคนไทย ด้วย (สุรเกียรติ์ เสถียรไทย , 2554) นอกจากนี้ปัญหามหาชนแรงงานและคุณภาพแรงงานในพื้นที่ก็ เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่จำเป็นต้องตระหนักในการการปรับปรุงหรือเพิ่มเติมคุณสมบัติของแรงงานในส่วน ที่ยังไม่สมบูรณ์ เพื่อให้ผู้ที่ต้องการสมัครงานนำเสนอคุณสมบัติตามความต้องการของตลาดแรงงาน มากขึ้นอันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สมัครงานและผู้ประกอบการภาคอุตสาหกรรมการผลิตในการว่าจ้าง แรงงานอาเซียนที่เหมาะสม จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจในการแก้ปัญหาโดยการสร้าง แรงกระตุ้นเพื่อเพิ่มศักยภาพด้านความรู้ เจตคติ ความตระหนัก ความพร้อม และ การคัดเลือก แรงงานที่เหมาะสม ของภาคอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานี เพื่อเข้าสู่โครงการความ ร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนอย่างสมบูรณ์แบบต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาระดับความรู้ เจตคติ ความตระหนักและความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.2.2 เพื่อพัฒนาระดับ ความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และ ความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความรู้ กับเจตคติ ความตระหนักและความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.2.4 เพื่อสร้างเกณฑ์การคัดเลือกแรงงานที่เหมาะสม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีเมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการศึกษาวิจัย ประชากรในการศึกษาและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ไว้ดังนี้

1.3.1 ขอบเขตในการศึกษา

(1) ขอบเขตเนื้อหาที่ศึกษาได้แก่ ความรู้ และ ความตระหนัก เจตคติ ความพร้อม และคุณสมบัติ ของแรงงานที่พึงประสงค์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต

(2) ส่วนขอบเขตด้านการพัฒนาเน้นการพัฒนาศักยภาพความรู้ด้านการเตรียมพร้อมเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) ในปี พ.ศ. 2558 ซึ่งถือว่าครอบคลุมในการเตรียมพร้อมในการเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนทุก ๆ กลุ่ม

(3) ขอบเขตด้านการเพิ่มศักยภาพใช้สื่อจากเอกสารการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้ของกรมอาเซียน กระทรวงต่างประเทศ

1.3.2 ประชากรในการศึกษา

กลุ่มเป้าหมายประชากรในการศึกษาได้แก่ผู้ประกอบการหรือผู้บริหารกิจการภาคอุตสาหกรรมผลิตซึ่งอยู่ในการควบคุมดูแลของอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 919 แห่ง โดยผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางวิธียามานะ (Yamane 1970: 725) ที่ระดับความมั่นใจ 95% และความคลาดเคลื่อน 5% โดยได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 280

สถานประกอบการภาคอุตสาหกรรมผลิตแต่ละแห่งจะมีผู้ตอบแบบประเมินได้ 1 คน เท่านั้นที่เป็นตัวแทนตอบแบบประเมิน ผู้ตอบแบบประเมินแต่ละแห่งจะเป็นตัวแทนด้านทักษะ (Skill) และค่านิยมร่วม (Share Value) ของสถานประกอบการจึงกำหนดได้ว่าหนึ่งสถานประกอบการเป็น 1 ตัวอย่างเท่านั้น

1.3.3 เครื่องมือในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แบบสอบถาม 5 ตอน ซึ่งผ่านการตรวจสอบคุณภาพแล้ว และแบบสอบถามการเปรียบเทียบรายคู่ ซึ่งใช้สำหรับศึกษาคุณสมบัติของแรงงานที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีพึงประสงค์เมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.4.1 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีที่มีสภาพธุรกิจได้แก่ จำนวนพนักงาน ทุนจดทะเบียน และ สถานที่ตั้ง ที่แตกต่างกันมีระดับระดับความรู้ เจตคติ ความตระหนัก และความพร้อม ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนแตกต่างกัน

1.4.2 ระดับความรู้มีความสัมพันธ์กับ ความตระหนัก เจตคติ และความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

โดยมีตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้แบ่งได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

ตัวแปรกลุ่มที่ 1 ปัจจัยด้านสภาพธุรกิจ ได้แก่ จำนวนพนักงาน ทุนจดทะเบียน และ สถานที่ตั้ง

ตัวแปรกลุ่มที่ 2 ระดับความรู้ด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

ตัวแปรกลุ่มที่ 3 ระดับความตระหนัก เจตคติ และ ความพร้อมด้านโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

ซึ่งการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1.4.1 ตัวแปรกลุ่มที่ 1 จะทำหน้าที่เป็นตัวแปรต้นและตัวแปรกลุ่มที่ 2 จะทำหน้าที่เป็นตัวแปรตาม และการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1.4.2 ตัวแปรกลุ่มที่ 2 จะทำหน้าที่เป็นตัวแปรต้นและตัวแปรกลุ่มที่ 3 จะทำหน้าที่เป็นตัวแปรตาม

1.5 นิยามศัพท์

1.5.1 ความรู้ หมายถึงความสามารถทางสมองในการจำหรือระลึกได้ของบุคคลบุคคลหนึ่งแบ่งเป็น

1) ความรู้ในเนื้อเรื่อง ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับศัพท์และนิยาม และ ความรู้เกี่ยวกับกฎและความจริง

2) ความรู้ในวิธีการดำเนินการ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับระเบียบแบบแผน ความรู้เกี่ยวกับแนวโน้มและลำดับ ความรู้เกี่ยวกับการจำแนกประเภท ความรู้เกี่ยวกับเกณฑ์ และ ความรู้เกี่ยวกับวิธีการ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น 58-59)

1.5.2 ความตระหนัก หมายถึงการแสดงออกถึงความรู้สึก รับรู้ คิดได้ มองเห็นประโยชน์และความสำคัญ การเห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลง ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึงการเห็นความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงด้านปัจจัยการผลิต และการจัดจำหน่ายสินค้า เมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.5.3 เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกที่มีต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนด้านต่าง ๆ ในเชิงบวกหรือลบ

1.5.4 ความพร้อมหมายถึง การเตรียมตัวด้านปัจจัยภายในองค์กรเพื่อรับสถานการณ์เมื่อเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน

1.5.5 อุตสาหกรรมการผลิต ภาคอุตสาหกรรมการผลิตซึ่งอยู่ในการควบคุมดูแลของอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี

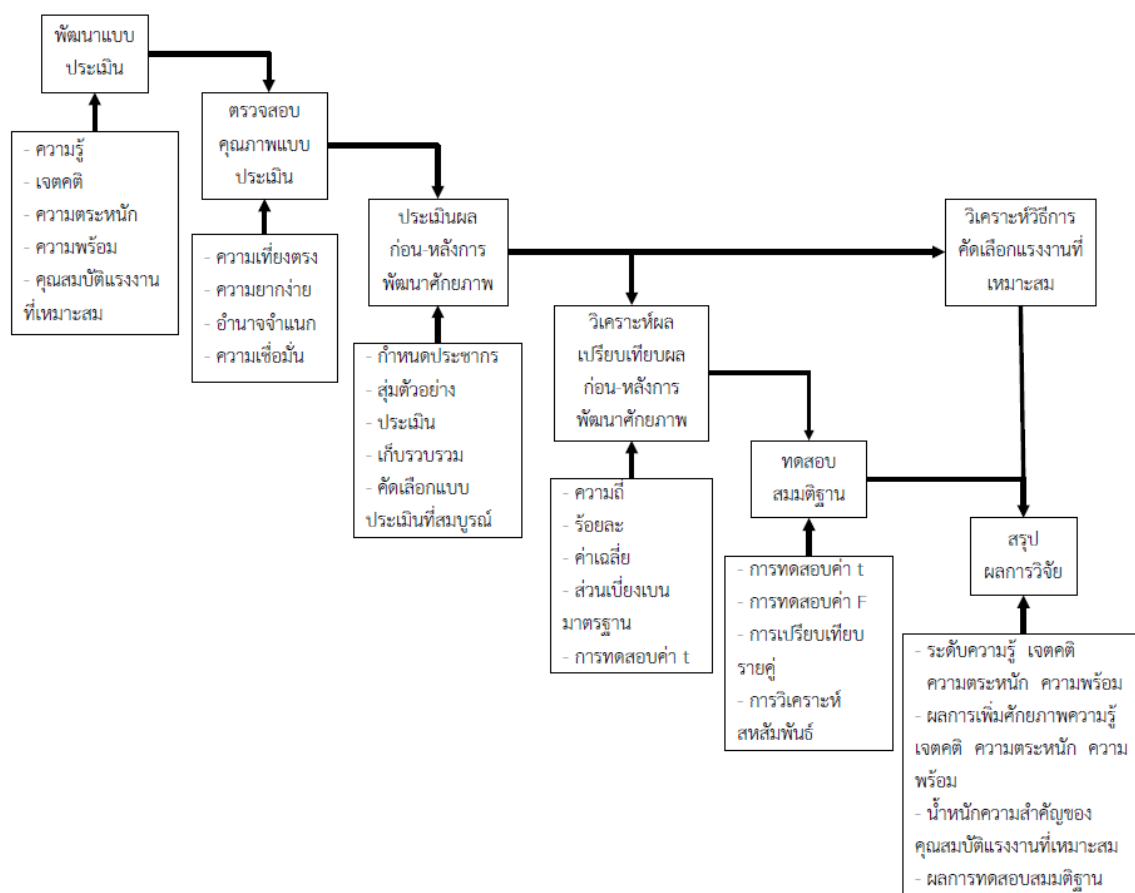
1.5.6 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต หมายถึง เจ้าของกิจการ ผู้ลงทุน หรือผู้บริหาร ตั้งแต่ระดับกลางขึ้นไปของกิจการภาคอุตสาหกรรมการผลิตซึ่งอยู่ในการควบคุมดูแลของอุตสาหกรรมจังหวัดอุบลราชธานี

1.5.7 คุณสมบัติของแรงงานที่พึงประสงค์ หมายถึงคุณสมบัติของแรงงานตามเป้าหมายของการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนในประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2546) มี 6 ประการ คือ

- 1) มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ
- 2) มีสติปัญญา คิดได้ คิดเป็น ประยุกต์ได้
- 3) มีความรู้
- 4) มีคุณธรรมจริยธรรม
- 5) มีวัฒนธรรม
- 6) อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

1.6 กรอบแนวคิดในงานวิจัย

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วยแนวคิดเกี่ยวกับประชาคมเศรษฐกิจ อาเซียน แนวคิดเกี่ยวกับความรู้ ความตระหนัก เจตคติ ความพร้อม และคุณลักษณะแรงงานที่พึงประสงค์ ซึ่งนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดในงานวิจัยดังแสดงในรูปที่ 1.1 ส่วนรายละเอียดจะได้กล่าวถึงในบทที่ 2 ต่อไป

รูปที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการดำเนินงานวิจัย

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ผู้ประกอบการและพนักงานในอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานีมีความรู้ ความตระหนัก ในการเข้าสู่โครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนเพิ่มมากขึ้นและสามารถนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปใช้เตรียมความพร้อมต่อไป

1.7.2 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่นอุตสาหกรรมจังหวัด พานิชย์จังหวัด สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนทางวิชาการภาคที่ 7 ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 7 ศุลกากร ขนส่งจังหวัด ฯลฯ สามารถนำแบบประเมินความรู้ เกี่ยวกับความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียนที่สร้างขึ้นไปใช้ทดสอบผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตในจังหวัดอุบลราชธานี ในช่วงเวลาต่าง ๆ

1.7.3 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการประชาสัมพันธ์เพื่อเพิ่มความรู้ส่วนที่ขาดหายไป

1.7.4 หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถพยากรณ์ ระดับความตระหนัก เจตคติ และความพร้อมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต ต่อโครงการความร่วมมือทางเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาเซียน จากระดับความรู้ที่วัดได้

1.7.5 ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมการผลิตสามารถกำหนดเกณฑ์การคัดเลือกแรงงานที่เหมาะสมผู้สนใจเข้าสมัครงาน บัณฑิตจบใหม่ หรือประชาชนทั่วไป สามารถใช้ผลการวิจัยเพื่อวางแผนทางจัดความสำคัญในการพัฒนาตนเองในการเข้าทำงานในภาคอุตสาหกรรมผลิต